

ефективної координації між органами влади, пробілам у правовому регулюванні та політизації засобів масової інформації. Підкреслюється зростання загроз із боку інформаційних війн, маніпуляцій масовою свідомістю, використання психотропної зброї та міжнародного інформаційного тероризму. Водночас, на думку автора, для протидії цим загрозам Україна повинна створити багаторівневу державну систему забезпечення інформаційної безпеки, реформувати інформаційну політику, розвивати національні інформаційні ресурси, активізувати участь у міжнародному правовому регулюванні й дотримуватися балансу між безпекою та демократичними цінностями [5].

З такими викликами призначено боротися центральним органом, який здійснює публічне адміністрування в галузі інформаційної інфраструктури є Міністерство цифрової трансформації України. Відповідно до від 18 вересня 2019 р. № 856, воно є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України [6].

Виходячи з вищезазначеного, у нашому науковому аналізі, присвяченому публічному адмініструванню інфраструктури в Україні, науковому аналізу мають підлягати лише ті напрями діяльності, які безпосередньо стосуються публічного адміністрування інфраструктурними системами.

Отже, основними межами наукового аналізу публічного адміністрування інфраструктури є: по-перше, авіаційний транспорт із публічним адмініструванням повітряного простору; по-друге, автомобільний транспорт та міський електротранспорт та дорожнє господарство; по-третє, залізничний транспорт; по-четверте, морський та річковий транспорт; по-п'яте, публічне адміністрування інформаційної інфраструктури.

Список використаних джерел:

1. Новикова В.І. Інфраструктура: сутність поняття, види, застосування у рекреаційній сфері. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. 2016. № 1 (64). С. 18–22. DOI: <http://doi.org/10.17721/1728-2721.2016.64.3>.
2. Адміністративне право України. Повний курс : підручник / Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О., Стеценко С. та ін. Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с.
3. Положення про Міністерство розвитку громад та територій України. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 30 червня 2015 р. № 460. Законодавство України. 2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/460-2015-%D0%BF#Text>.
4. Положення про Міністерство інфраструктури України [Указ втратив чинність згідно з Указом Президента України від 20 червня 2019 року № 419/2019]. Затверджено Указом Президента України від 12 травня 2011 року № 581. Урядовий кур'єр від 25.05.2011, № 93. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/581/2011#Text>
5. Дмитренко М. Проблеми інформаційної безпеки України. Освіта регіону. 2012. № 2. С. 178. URL: <https://social-science.uu.edu.ua/article/807>
6. Положення про Міністерство цифрової трансформації України. Затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 18 вересня 2019 р. № 856. Кабінет Міністрів України. 2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/856-2019-%D0%BF/card6#Publ1>

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ ПРАВ ВИКОНАВЦІВ НА РЕЗУЛЬТАТИ ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ІТАЛІЇ

Калин Роксолана Русланівна
студентка Київського інституту інтелектуальної
власності та права національного університету
«Одеська юридична академія»

Охорона творчих прав співаків та інших виконавців посідає важливе місце в італійському правопорядку та культурній політиці. В Італії ці права закріплені в Законі

№ 633 від 22 квітня 1941 року «Про авторське право», який визначає як авторські, так і суміжні права. Згідно зі статтями 72–79, виконавці мають право на захист своїх виконань від незаконного копіювання, розповсюдження, публічного сповіщення та комерційного використання. Ці норми були доповнені й уточнені під час гармонізації з європейськими директивами, зокрема Директивою 2001/29/ЄС та Директивою 2006/115/ЄС, які Італія імплементувала у свою систему до 2010 року. Унаслідок цього виконавці отримали невідчужуване право на винагороду за використання своїх виконань, навіть якщо право на фонограму передано продюсеру. Італійське суспільство глибоко цінує культурний внесок виконавців, що підтверджується діяльністю організацій колективного управління, таких як SCF (*Società Consortile Fonografici*), яка на законних підставах збирає роялті від комерційного використання музичних творів. Згідно з офіційними публікаціями SCF, станом на 2018 рік понад 400 000 виконавців користувалися захистом через систему колективного управління правами [1].

На думку відомого італійського правознавця Марко Рікольфі, система захисту прав виконавців в Італії є гармонійним поєднанням класичних правових принципів і сучасних викликів. Учений підкреслює, що ключовим об'єктом захисту є не абстрактний твір, а живе виконання — унікальний творчий внесок акторів, музикантів, співаків та інших митців. Це відображається в комплексі їхніх прав: від майнових (відтворення, публічне виконання) до особистих немайнових (право на ім'я та захист художньої цілісності). М. Рікольфі також наголошує на важливості колективного управління правами, зокрема через спеціалізовані організації на кшталт ІМАІЕ. Учений доводить, що саме такий механізм дозволяє ефективно захищати інтереси митців у цифрову епоху, коли традиційні форми творчості стикаються з новими загрозами — від несанкціонованого поширення до спотворення виконань. Його аналіз підкріплюється численними прикладами з італійської судової практики, що робить його аргументацію особливо переконливою. Таким чином, дослідження Рікольфі не лише розкриває юридичні тонкощі, а й підтверджує виняткову роль виконавців у культурному просторі Італії [2].

Наступний відомий італійський учений Л. К. Убертацці звертає увагу на те, що правова охорона прав виконавців повинна відповідати рівню їхнього творчого внеску, адже виконання — це не лише технічне відтворення твору, а форма інтерпретації, яка часто набуває самостійного художнього значення. У коментарях до відповідних положень італійського законодавства він підкреслює, що обмеження прав виконавців у межах суто суміжних прав не відображає їх реальної ролі в процесі створення культурної цінності. З цієї позиції автор обґрунтовує потребу в розширенні спектра прав виконавців, зокрема шляхом надання їм ширших можливостей контролю за використанням результатів власної творчої діяльності, справедливого ліцензування, участі в прибутках від комерційної експлуатації та визнання морального компонента виконання як елемента особистості митця. Він посиляється на міжнародні стандарти, зокрема WPPT, як на підґрунтя для імплементації посиленних гарантій на національному рівні [3].

Закон Італії від 22 квітня 1941 року № 633 «Про авторське право» (*Legge sul diritto d'autore*) становить фундаментальну правову основу для охорони результатів творчої діяльності, включаючи суміжні права, пов'язані з реалізацією авторських прав. Загальні положення статей 1, 2, 12 і наступних визначають об'єкти охорони та надають авторам виключні права на економічне використання творів, охоплюючи, серед іншого, музичні, театральні, хореографічні та кінематографічні твори. Хоча закон прямо не виокремлює виконавців як окрему категорію суб'єктів прав, їхня правова охорона реалізується як через опосередковані норми (що стосуються колективних творів і захисту сценічного внеску), так і через спеціальні положення Розділу V Титулу II, які встановлюють майнові й моральні права виконавців, включно з правом на винагороду за використання фонограм і охороною особистих немайнових інтересів. Захист доповнюється передбаченням відповідальності за порушення у формі цивільних і кримінальних санкцій (статті 171-bis та 156-ter), а також можливістю поширення аналогічних норм на суміжні галузі, що визнають

творчий характер виконання. Закон є динамічним інструментом охорони прав виконавців завдяки узгодженості з актами ЄС, зокрема Директивою 2006/115/ЄС, що інтегрує італійське право в ширший європейський контекст охорони творчої діяльності [4].

Названі права виконавців в Італії знаходяться під правовою охороною. Наприклад, у своєму рішенні Касаційного суду № 27074/2007 Верховний касаційний суд Італії підтвердив, що артисти-виконавці мають виключне право дозволяти або забороняти фіксацію своїх виконань. Це рішення підкреслило важливість отримання згоди виконавців на запис та використання їхніх виступів, визнавши, що без такої згоди будь-яка фіксація є незаконною. Суд також наголосив на необхідності захисту прав виконавців у контексті сучасних технологій, які полегшують несанкціоноване використання їхніх виконань [5].

Отже, італійське суспільство традиційно, а національне законодавство — ефективно забезпечують захисту прав співаків та інших виконавців. Система правового регулювання базується на Законі № 633 від 22 квітня 1941 року «Про авторське право», який у статтях 72–79 визначає та гарантує майнові й моральні права артистів-виконавців. Завдяки гармонізації із нормами Європейського Союзу, зокрема Директивами 2001/29/ЄС і 2006/115/ЄС, національне право забезпечує виконавцям стабільний і дієвий механізм захисту, включаючи право на винагороду навіть після передачі прав на фонограму. Авторитетні науковці, підкреслюють, що охорона прав виконавців в Італії спирається на розуміння їхнього внеску як повноцінної творчої інтерпретації. На їхню думку, виконавець є носієм унікального мистецького вираження, що має бути не лише економічно захищене, а й визнане в моральному та культурному сенсі. Саме тому італійське право поступово виходить за межі класичного підходу до суміжних прав, розширюючи можливості митців щодо контролю за використанням результатів власної праці та участі у прибутках. Судова практика підтверджує належний рівень захисту прав виконавців. Це свідчить про визнання за артистами-виконавцями виключного права контролю над своїм виступом і водночас демонструє готовність судової системи протистояти викликам цифрової доби.

Список використаних джерел:

1. SCF – Sentenze a tutela dei diritti connessi. SCF – Consorzio Fonografici. 2019. URL: <https://www.scfitalia.it/chi-siamo/normativa/giurisprudenza.kl>
2. Ricolfi, M. Intellectual Property Rights and Legal Order. Global Jurist Advances. 2002. Vol. 2. Issue 1. Article 3. De Gruyter. URL: <https://www.degruyter.com/document/doi/10.2202/1535-1661.1052/html>.
3. Ubertazzi, Luigi Carlo. Commentario breve alle leggi su proprietà intellettuale e concorrenza. VII edizione. Milano: Cedam, 2019. XXXII, 3794 p.
4. Protezione del diritto d'autore e di altri diritti connessi al suo esercizio. Legge 22 aprile 1941, n. 633. Gazzetta Ufficiale, n. 166 del 16 luglio 1941. 2019. URL: <https://www.architetibelluno.it/component/easyfolderlistingpro/>
5. Corte Suprema di Cassazione. Sentenza n. 626/2007, Sezione Terza Penale, udienza del 6 giugno 2007. URL: <https://www.altalex.com/documents/news/2007/07/13/sequestro-di-brani-musicali-sentenza-cassazione-n.-626-2007>